

Преюдициално запитване от Tribunal Supremo (Испания), постъпило на 3 ноември 2017 г. —
Ministerio de Defensa/Ana de Diego Porras

(Дело C-619/17)

(2018/C 022/38)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Tribunal Supremo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Ministerio de Defensa

Ответник: Ana de Diego Porras

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли клауза 4 от Рамковото споразумение относно срочната работа, съдържащо се в приложение към Директива 1999/70/ЕО ⁽¹⁾, да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която не предвижда каквото и да е обезщетение при прекратяване на срочен договор за „interinidad“ (временно заместване), сключен с оглед на заместването на работник, имащ право да запази работното си място, когато прекратяването възниква поради връщането на работа на замествания работник, при положение че посочената уредба предвижда такова обезщетение при наличие на други предвидени в закона основания за прекратяване на трудовия договор?
- 2) При отрицателен отговор на първия въпрос, попада ли в приложното поле на клауза 5 от Рамковото споразумение мярка като установената от испанския законодател, която се състои в определянето на обезщетение при прекратяване на срочен трудов договор в размер на трудовото възнаграждение на съответния работник за 12 дни за всяка година трудов стаж, което той получава дори когато временното трудово правоотношение се ограничава до сключването на един-единствен трудов договор?
- 3) При утвърдителен отговор на втория въпрос, противоречи ли на клауза 5 от Рамковото споразумение правна разпоредба, която признава на работниците на срочен трудов договор правото на обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение в размер на трудовото възнаграждение на съответния работник за 12 дни за всяка година трудов стаж, но изключва възможността от такова обезщетение да се ползват работниците на срочен трудов договор за „interinidad“ (временно заместване), сключен с оглед на заместването на работник, имащ право да запази работното си място?

⁽¹⁾ Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) (ОВ L 175, 1999 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

Преюдициално запитване от Székesfehérvári Törvényszék (Унгария), постъпило на 2 ноември
2017 г. — Hochtief Solutions AG Magyarországi Fióktelepe/Fővárosi Törvényszék

(Дело C-620/17)

(2018/C 022/39)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Székesfehérvári Törvényszék

Страни в главното производство

Ищец: Hochtief Solutions AG Magyarországi Fióktelepe

Ответник: Fővárosi Törvényszék

Преюдициални въпроси

- 1) Следва ли основните принципи и разпоредби от правото на Съюза (по-конкретно, член 4, параграф 3 ДЕС и изискването за еднакво тълкуване), съобразно тълкуването, дадено им от Съда на Европейския съюз по-специално в решение по дело Köbler, да се тълкуват в смисъл, че отговорността на съд на държава членка, който се е произнесъл като последна инстанция с решение, с което се нарушава правото на Съюза, може да се ангажира единствено въз основа на националното право или на установените в националното право критерии? При отрицателен отговор, следва ли основните принципи и разпоредби от правото на Съюза и по-специално трите критерия за ангажиране на отговорността на „държавата“, установени от Съда на Европейския съюз по дело Köbler, да се тълкуват в смисъл, че наличието на предпоставките за отговорност на държава членка за нарушаване на правото на Съюза от страна на нейните съдилища трябва да се преценява въз основа на националното право?
- 2) Следва ли разпоредбите и основните принципи на правото на Съюза (по-конкретно, член 4, параграф 3 ДЕС и изискването за ефективна съдебна защита), и по-специално решенията на Съда на Европейския съюз в областта на отговорността на държавите членки, постановени в частност по делата Francovich, Brasserie du pêcheur и Köbler, да се тълкуват в смисъл, че силата на пресъдено нещо на съдебните решения, постановени в нарушение на правото на Съюза от съдилищата на държава членка, които се произнасят като последна инстанция, изключва ангажирането на отговорността на държавата членка за вреди?
- 3) Като се имат предвид Директива 89/665/ЕИО, изменена с Директива 2007/66/ЕО⁽¹⁾, и Директива 92/13/ЕИО, приложими ли са за целите на правото на Съюза процедурата за преразглеждане при възлагане на обществени поръчки, които надвишават общностните прагове, и съдебният контрол върху административни решения, приети в рамките на тази процедура? При утвърдителен отговор, приложими ли са правото на Съюза и практиката на Съда на Европейския съюз (по-специално решенията по дела Kühne & Heitz и Kapferer и най-вече решението по дело Impresa Pizzarotti) за установяване на необходимостта от допускане на отмяна на влязло съдебно решение като извънреден способ, който съгласно националното право може да бъде приложен в рамките на съдебния контрол върху административно решение, прието в процедура по преразглеждане в областта на обществените поръчки?
- 4) Следва ли директивите относно процедурите за преразглеждане при възлагане на обществени поръчки (по-конкретно, Директива 89/665/ЕИО, междувременно изменена с Директива 2007/66/ЕО, и Директива 92/13/ЕИО) да се тълкуват в смисъл, че съответства на тези директиви национална правна уредба, съгласно която националните съдилища, които разглеждат спора по главното производство, могат да не вземат предвид обстоятелство, което е подлежало на преценка съгласно приетото в решението на Съда на Европейския съюз, постановено по преюдициално запитване, отправено в производство по преразглеждане във връзка с обществена поръчка, но не е било взето предвид от националните съдилища, които са се произнесли по молбата за отмяна на влязлото в сила съдебно решение, постановено по спора в главното производство?
- 5) Следва ли — като се имат предвид по-специално решения Willy Kempter, Pannon GSM и VB Pénzügyi Lízing, както и решения Kühne & Heitz, Kapferer и Impresa Pizzarotti — Директива 89/665/ЕИО на Съвета от 21 декември 1989 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, отнасящи се до прилагането на производства по обжалване при възлагането на обществени поръчки за доставки и за строителство, и по-конкретно член 1, параграфи 1 и 3, и Директива 92/13/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1992 година за координиране на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно прилагането на правилата на Общността по възлагане на обществени поръчки на субекти, извършващи дейност във водния, енергийния, транспортния и телекомуникационния сектор, и по-конкретно членове 1 и 2 да се тълкуват в смисъл, че съответства на тези директиви, на изискването за ефективна съдебна защита, както и на принципите на равностойност и на ефективност национална правна уредба — или нейното прилагане — съгласно която, въпреки че с решение на Съда на Европейския съюз по преюдициално запитване, постановено преди решението във въззивното производство, е дадено съответно тълкуване на разпоредбите от правото на Съюза, съдът, който разглежда делото, отказва да се съобрази с това тълкуване с мотива, че вече е твърде късно, а след съдът, сезиран с молба за отмяна на влязлото в сила съдебно решение, отхвърля същата като недопустима?
- 6) Ако съгласно националното право при ново решение на Конституционния съд следва да се допусне отмяна на влязлото в сила съдебно решение с цел възстановяване на конституционсъобразността, не трябва ли в съответствие с принципа на равностойност и с принципа, изведен в решение Transportes Urbanos, отмяната да се допусне и в хипотезата, в която поради предвиденото в националното законодателство относно процесуалните срокове не е било възможно решение на Съда на Европейския съюз да бъде взето предвид в главното производство?

- 7) Следва ли — като се има предвид решение на Съда на Европейския съюз C-2/06, Willy Kempfer, съгласно което не е необходимо частноправният субект да се позовава изрично на практиката на Съда — Директива 89/665/ЕИО на Съвета от 21 декември 1989 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, отнасящи се до прилагането на производства по обжалване при възлагането на обществени поръчки за доставки и за строителство, и по-конкретно, член 1, параграфи 1 и 3, и Директива 92/13/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1992 година за координиране на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно прилагането на правилата на Общността по възлагане на обществени поръчки на субекти, извършващи дейност във водния, енергийния, транспортния и телекомуникационния сектор, и по-конкретно членове 1 и 2 да се тълкуват в смисъл, че процедурите за преразглеждане при възлагане на обществени поръчки, уредени в тези директиви, могат да бъдат образувани единствено по жалба, в която изрично е описано нарушението в областта на обществените поръчки, на което се позовава жалбоподателят, и освен това точно е посочена нарушената разпоредба в областта на обществените поръчки — конкретен член и параграф —, с други думи, че в процедурата за преразглеждане при възлагане на обществени поръчки могат да бъдат проверявани само нарушенията, които жалбоподателят е посочил чрез позоваване на нарушената разпоредба в областта на обществените поръчки — конкретен член и параграф —, докато във всяко друго административно или гражданско производство е достатъчно частноправният субект да изложи фактите и да представи доказателства в тяхна подкрепа, а компетентният орган или съд се произнася по жалбата в съответствие с нейното съдържание?
- 8) Следва ли условието за достатъчно съществено нарушение, установено в решения Köbler и Traghetti, да се тълкува в смисъл, че такова нарушение не е налице, когато съд, който се произнася като последна инстанция, в явно противоречие с установената подробно цитирана практика на Съда на Европейския съюз — включително, като се позовава на различни правни становища — отхвърля искането на частноправния субект за отправяне на преюдициално запитване относно необходимостта от допускане на отмяна на влязло в сила съдебно решение, основавайки се на абсурдния довод, че законодателството на Съюза — в разглеждания случай Директиви 89/665/ЕИО и 92/13/ЕО — не съдържа разпоредби, които уреждат отмяната, въпреки че в това отношение е цитирана също така подробно относимата практика на Съда на Европейския съюз, включително решение Impresa Pizzarotti, в което се констатира именно необходимостта от преразглеждане при възлагането на обществени поръчки? Като се има предвид решение на Съда на Европейския съюз C-283/81, Cilfit, колко изчерпателно трябва да се мотивира националният съд, когато отказва да допусне отмяна на влязлото в сила съдебно решение, като се отклонява от задължителното тълкуване на правото, дадено от Съда?
- 9) Следва ли принципите на ефективна съдебна защита и на равностойност, закрепени в член 19 и член 4, параграф 3 ДЕС, свободата на установяване и свободното предоставяне на услуги, закрепени в член 49 ДФЕС, Директива 93/37/ЕИО на Съвета от 14 юни 1993 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, както и в Директиви 89/665/ЕИО, 92/13/ЕИО и 2007/66/ЕО да се тълкуват в смисъл, че [допускат] компетентните органи и съдилища, при явно незачитане на приложимото право на Съюза, да отхвърлят една след друга подадените от ищеца жалби срещу лишаването му от възможността да участва в процедура за възлагане на обществена поръчка, като се има предвид, че това е наложило, съобразно случая, изготвяне на редица документи, изискващо много време и средства, или участие в съдебни засаждения, и че макар на теория наистина да съществува възможност за ангажиране на отговорността за вреди, причинени при изпълнение на правораздавателните функции, приложимото законодателство лишава ищеца от възможността да претендира по съдебен ред обезщетение за вредите, които е претърпял в резултат на неправомерните действия?
- 10) Следва ли принципите, изведени в решения Köbler, Traghetti и Saint Giorgio, да се тълкуват в смисъл, че не се дължи обезщетение за вреда, причинена в резултат на това, че в противоречие с установената практика на Съда, съдът на държава членка, който е разгледал делото като последна инстанция, не е допуснал поисканата своевременно от частноправния субект отмяна на влязло в сила съдебно решение, при която същият би могъл да претендира обезщетение за направените разходи?

⁽¹⁾ Директива 2007/66/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2007 година за изменение на директиви 89/665/ЕИО и 92/13/ЕИО на Съвета с оглед повишаване на ефективността на процедурите за преразглеждане при възлагане на обществени поръчки (ОВ L 335., стр. 31).